

Not a moment too soon
(En el moment més just)

*Merce Cunningham
per Mark Seliger
Nova York
23 de Gener, 2009*

NOTA DEL PRODUCTOR

Not a moment too soon és una obra escènica multidisciplinària que integra dansa, text, música i vídeo i recorre l'experiència vital entre el coreògraf Merce Cunningham i el seu Director Executiu Trevor Carlson. Narrada en primera persona, desde la perspectiva d'aquest últim en forma de solo.

Not a moment too soon és el component escènic d'un projecte més ampli format també per un documental, una instal·lació i una publicació.

Not a moment too soon es va estrenar al Mercat de les Flors de Barcelona els dies 14, 15 i 16 d'Octubre, 2016.

Not a moment too soon

Durant una gira a Austràlia en l'hivern del 2001, davant del mirall del seu camerino, Merce Cunningham diu la frase: **Not a moment too soon** (no és massa aviat), mentre es grava a si mateix amb la seva càmera de vídeo. En aquest moment, Merce té 79 anys. Els tres anys previs, i al llarg dels nou posteriors, l'acompanya Trevor Carlson, el seu director executiu i gran còmplice.

Cunningham, un dels grans coreògrafs del Segle XX, company i col·laborador assidu del revolucionari compositor John Cage, qui el va introduir en el pensament budista, en dir **Not a moment too soon** revela la vinculació amb aquesta visió filosòfica que deixarà empremta en el paisatge de la dansa contemporània internacional i alhora, ens connecta amb els últims moments de la seva vida.

Not a moment too soon és una peça de teatre-dansa multidisciplinària sobre un viatge compartit: els compassos finals de la vida de Cunningham, la lluita per seguir treballant, i la delicadesa amb que Trevor Carlson l'acompanya en aquest procés. Un acte d'introspecció en una memòria compartida per dos homes que vol proposar-nos, a través de la veu i la imatge de Cunningham, en els seus propis vídeos inèdits, i de les narracions i accions del mateix Carlson, una mirada íntima cap als últims dies d'un mestre.

Fotograma de vídeo, Merce Cunningham
MCDC Tour Mandurah, Austràlia. 5 de Febrer, 2001

Fotograma de vídeo inèdit de Merce Cunningham gravat per si mateix
Col·lecció privada de Nova York. El vídeo ha estat generosament cedit sense restricció per a aquesta peça.

*Arbre de la vida,
Casey Curran
Seattle, Washington
15 d'Agost, 2016*

Fotografia de Yoana Miguel

DESPLEGAR LA MEMÒRIA

Vaig conèixer a Trevor Carlson a Austràlia, durant el Festival Internacional de Melbourne, a l'octubre de 2007. Jo actuava amb la companyia del Teatre Lliure de Barcelona i Trevor presentava diversos esdeveniments al mateix festival amb la Merce Cunningham Dance Company. La primera imatge que tinc de Trevor és la d'un home alt amb un riure enlluernador riure enlluernador situat darrere de la cadira de rodes de Merce Cunningham. No m'he separat d'ell des de llavors.

Durant els últims anys de la vida de Merce, i gràcies a la meua relació amb Trevor, vaig tenir el privilegi d'observar, des d'una distància prudent, part de l'obra que el coreògraf va realitzar al costat de Trevor (que no es separava mai de Merce). Gràcies a la meua presència una mica nòmada costat de la companyia, seguint les seves gires i passant també força temps a la ciutat de Nova York, vaig conèixer diverses facetes de Merce, incloses algunes més quotidianes: sopars al seu apartament -Trevor cuinava per a ell gairebé diàriament- o, en un parell d'ocasions, de compres en Whole Foods. Més tard vaig saber que això formava part de les múltiples estratègies de Trevor per fer que Merce no sempre fos directament de l'estudi de dansa a casa i alhora, permetre que ell i jo ens coneguérem en un altre context.

El paper del Trevor al costat d'en Merce, més enllà de ser el director executiu de la Companyia durant els últims anys de la seva vida, va tenir un caràcter molt íntim. Confesso que al principi no va ser fàcil entendre la relació entre tots dos. La vida d'en Trevor no només estava subjecta, del matí a la nit, als ritmes i necessitats de la gestió de la companyia, sinó també a les necessitats personals del mateix Merce. Aquests dos homes feien coses junts més enllà de la feina, petits actes de gran valor per a algú que vivia principalment per i pel seu treball artístic. Compartien bromes, rialles, confidències i es tenien l'un a l'altre en els moments més difícils.

A poc a poc, vaig començar a entendre que el compromís adoptat pel Trevor estava estretament relacionat amb la recerca de la superació dels diferents obstacles que se li presentaven a en Merce a la seva companyia, amb la seva salut o fins i tot emocionalment per així continuar en moviment.

Una mena de pacte tàcit en que en Trevor sabia que en possibilitar el treball a en Merce, així com alimentant els seus anhels i facilitant-li aquesta continuïtat, aconseguia que ell seguís endavant. En una ocasió, en Trevor em va explicar com no podia evitar pensar que en Merce potser moriria algun dia poc després de saludar en escena. No sé si fins i tot ho va somiar.

Un cop tancada la companyia, després de la mort d'en Merce, en Trevor va optar per venir a viure a Barcelona. Ell ja no viatjava al costat d'en Merce, i jo ja no era aquell observador nòmada. Després de diverses trobades amb amics, explicant quantitat d'histories a prop d'en Merce, molts d'ells li demanaven que fes alguna cosa amb les seves fabuloses històries. El Trevor sempre insistia que l'escriptura no era el seu fort. Li vaig suggerir gravar una sèrie d'entrevistes on recollir aquestes experiències i, amb el temps, ja decidíem què fer amb elles.

Al llarg d'aquest procés, que es va anar revelant cada vegada més complex, vam descobrir a poc a poc un món de relacions subtils, d'emocions i símbols que ens empenyia a seguir explorant. Llavors vaig convidar al dramaturg Albert Tola a participar en el projecte, un bon amic amb el qual havia col·laborat en altres ocasions. El seu treball està relacionat amb la identitat, la memòria, el pas del temps i, des de fa anys, porta desenvolupant un treball amb no-actors per recollir, ordenar i reescriure les seves paraules dotant-les del sentit necessari per dur-les a escena.

Conscients que els llocs on s'instal·la la memòria són probablement incerts i, en qualsevol cas, subjectius, vaig creure que el material que teníem entre mans tenia prou interès per a demanar-li en Trevor que anéssim més lluny en aquesta exploració: li vaig proposar que fos ell mateix qui pugés a l'escenari. Sens dubte, ell era la persona essencial per explicar la seva pròpia història. No tant per l'interès d'interpretar la seva autobiografia, sinó més aviat per utilitzar la poètica de la memòria amb la finalitat de dibuixar un nou paisatge i a la vegada, potser, un tribut.

Ferran Carvajal

*Imatge de
Merce i Trevor
per Lourdes Delgado.*

A Westbeth, Nova York

PETJADES DE MANS

Quan vaig començar a treballar amb el Merce Cunningham algú em va suggerir que portés un diari. No estic acostumat a escriure i igualment, mai semblava que hi hagués prou temps per fer-ho. De tota manera, m'encanta explicar històries i el nombre de relats que vaig acumular al llarg d'aquella època tan especial amb el Merce semblen sortir a la llum ara cada cop més sovint. Mai no vaig pensar que podria explicar aquestes històries sense tirar del llapis i del paper.

El Ferran Carvajal em va proposar la idea de transformar algunes d'aquestes històries com a base per a una peça de teatre i la idea em va agradar. Al cap i a la fi, el Merce era un home de teatre i tot el temps que vaig passar amb ell el vaig dedicar a ajudar-lo a treballar per l'escenari. Jo no m'hauria interessat a perseguir la realització d'aquest projecte de no ser per la meua confiança en el Ferran, sobretot tenint en compte com és de sensible el material que estem explorant.

M'agradaria explicar la història del Merce tot incloent com tots dos ens partíem de riure. La història d'un Merce jove de cor, que tenia un esperit aventurer, com quan en una festa d'aniversari en un loft del Lower Eastside de Manhattan vam interpretar junts al Mickey i el Rocky Balboa, ell feia el paper de Mickey, l'entrenador, i jo feia el paper del Rocky. O el despreocupat i irreconeixible coreògraf que, oblidant-se com n'era de famós, una vegada va venir amb mi a una festa gay t-dance i, des de la seva cadira de rodes, movia els peus al ritme de la música "House" mentre un grup de "reines" ballaven "vogue" al seu voltant quan jo el passejava per la pista de ball. Tot semblava fer-nos gràcia. No era inusual que al llarg de

Fotografia de Yoana Miguel

les gires, després d'una nit de funció, alguns membres de la companyia em demanessin que abaixés la veu perquè podien sentir-me riure fins tard a la seva habitació.

Qui sap si a causa de la nostra relació, que era tan diferent de qualsevol altra, vaig gaudir d'un avantatge injust donat que també tenia accés a ell fora de la feina.

M'agradaria compartir allò del Merce que vaig poder experimentar i que ara m'ajuda a viure una vida més plena. Crec que el Merce era interiorment tan jove perquè sempre estava envoltat de gent de moltes generacions diferents, gràcies a la seva professió. Tenia amics de la seva edat, que coneixia des de la seva joventut, cosa gens inusual. No obstant això, també tenia un cercle constant de gent que ballaven per a ell amb vint o trenta anys, cosa que li permetia observar de prop cada una de les generacions que van venir després de la seva.

El Merce vivia en contacte perpetu amb els canvis de cada època a través de les persones que els estaven duent a terme. Com a resultat de la nostra relació, a diferència d'altres membres de la companyia, ell era capaç de relacionar-se amb algú més jove, com jo, que pretenia ser tan valent com ell mateix i sense que jo li hagués revelat el meu secret. El meu secret era que si m'arriscava per ell, finalment també ho feia perquè m'estava arriscant en nom de mi mateix. Si no fos per ell, mai no m'hauria arriscat tant.

La major part del temps que vaig passar amb el Merce no va ser ni en un cotxe, ni en un avió, ni en un teatre, sinó a casa seva, en una habitació d'hotel o caminant pel carrer. Parlàvem molt. Una vegada, després de veure una pel·lícula junts, em vaig adonar que li agradava un personatge que filmava coses amb una càmera, de manera que li vaig comprar una. El Merce va filmar com un boig. He estat mirant aquestes cintes i moltes d'elles em porten a records que m'agradaria compartir.

Sobretot, m'agradaria compartir la increïble unió que vaig sentir amb un dels artistes més grans del segle passat. El Merce i jo vam compartir una relació especial, ell es va obrir realment amb mi i jo també ho vaig fer amb ell. Va ser una mica el pare que mai no vaig tenir, el meu millor amic; el meu repte era ajudar-lo a què es sentís tan còmode amb les seves malalties com ho estava quan era àgil. Estic segur que entre les raons per les quals ens vam fer amics va haver-hi el simple fet que ell depenia de mi. No estic segur de si mai es va adonar de fins a quin punt jo depenia d'ell.

Trevor Carlson

*Imatge de
Merce i Trevor
a Westbeth, Nova York.*

*Fotografia de
Michael Vahrenwald.*

EL PROJECTE

Not a moment too soon és, en part, la història d'un artista i del productor que el va ajudar a realitzar les seves darreres obres, tot acompanyant-lo fins a la seva mort i que el va ajudar també a assegurar la supervivència del seu llegat coreogràfic.

Com entendre el llegat en el cas d'un gran artista? Estem parlant estrictament de la seva obra? Què heretem d'ell? La peça que volem deixar que emergeixi juga amb totes aquestes qüestions. Com funciona la memòria? En quina mesura reproduïm els gestos i les maneres de fer d'aquells que ens han deixat? A qui tenim realment al nostre costat? Qui érem aleshores i qui som ara?

Aquesta obra parteix del punt de vista personal i subjectiu d'en Trevor Carlson. Busca ser una obra entorn de la identitat, la memòria i les

emocions, així com els paisatges humans. El nostre procés busca la cohesió d'impulsos tècnics i intuïtius, tot conduint l'obra cap endavant amb la intenció d'arribar a l'escenari respectant els temps de la creació. Estem construint un joc d'identitats a través del text, la música, el moviment i el vídeo que, un cop sigui posat en escena, permeti al Trevor d'obrir-se, compartint sincerament el seu punt de vista i la seva experiència en relació a un moment tan clau de la història de la dansa contemporània americana.

Treballar amb una gran quantitat de material audiovisual inèdit i rodat pel mateix Merce Cunningham és important per la peça, no només per l'enorme valor artístic que posa en relleu, sinó també perquè ens situa en el mateix temps que ells van treballar junts. Estem parlant d'un miratge: Cunningham es reflexa en el Trevor i el Trevor es reflexa en el públic.

Fotografies de Yoana Miguel

LA PREMSA DIU...

Not a moment too soon, un regal al públic

"...Trevor no crea cap personatge (...), una sinceritat despullada d'afegits innecessaris."

"Un homenatge que alhora és un obsequi . Gràcies."

Ester Gutín
-Núvol- Octubre, 2016

Ho estàs fent genial, Trevor Carlson

"Trevor Carlson, que aconsegueix deixar a cada espectador una empremta subjectiva amb tant de pes a les nostres vides a partir d'ara, tal i com en Cunningham li va deixar a ell."

Fernado Solla
-En Planeta- Octubre, 2016

Merce, més enllà dels dilluns

"...Trevor atrapa amb el seu encant, vulnerabilitat irradiant i determinació."

"Espectacle que plasma la tensió del temps, retrata l'espera com una vivència per madurar, i l'encontre entre dues persones de diferents generacions com una aventura crucial."

"...Trevor Carlson ens parla d'un llegat únic, fruit d'una complicitat profunda."

Clàudia Brufau
-Recomana- Octubre, 2016

Not a moment too soon va ser estrenada Mercat de les Flors a Barcelona el 14,15 i 16 d'Octubre, 2016.

Fotografies de Yoana Miguel

BIOGRAFIES DELS COL·LABORADORS

FERRAN
CARVAJAL
Director

Artista multidisciplinari que treballa com a director, coreògraf, ballarí i actor. Carvajal va interpretar, dirigir i coreografiar "Goldberg" de J.S. Bach i "Vesalii Icones" de Peter Maxwell Davies presentats al *Mercat de les Flors* de Barcelona. Ha coreografiat les òperes: "Der fligende Holländer" de Wagner, dirigida per Àlex Rigola; "Anna Bolena" de Donizetti, dirigida per Rafael Duran i presentada al *Gran Teatre del Liceu*; "Simon Boccanegra" de Verdi, dirigida per José Luís Gómez i presentada també al *Gran Teatre del Liceu*, *li Grand Theatre du Genève* i al *Teatro Real de Madrid*; "El President" de Thomas Bernhard, dirigit per Carme Portaceli, i presentat al *Teatre Nacional de Catalunya*; i "Tragèdia" dirigit per Àlex Rigola i presentat en *Teatre Grec* a Barcelona. També ha coreografiat les produccions teatrals de "Santa Joana dels escorxadors", "Cancionero de Palacio", i "Juli Cèsar", totes dirigides per Àlex Rigola i representades internacionalment. Com a director audiovisual Carvajal ha creat la sèrie "Píndoles Isocràtiques".

Carvajal va estudiar interpretació amb Txiki Berraondo i Manuel Lillo, dramaturgia escènica amb Rafael Spregerburg i Jorge Sánchez a Buenos Aires i dansa i moviment en *Movement Research* a Nova York, teatre físic amb Lloyd Newson i Lyan Styl (*DV8 Physical Theatre*) a Londres, i dansa contemporània amb Àngels Margarit, Joan Palau, Jeremy Nelson, Jennifer Monson, entre d'altres.

Ferran també ha treballat com a actor en cinema, televisió i teatre. Ha creat personatges en els telefilms "L'Enigma Giacomo" i "El cas de la núvia dividida". Va ser un actor recurrent a "Infidels" per a TV3, així com actor protagonista en sèries com "El cor de la ciutat", participant durant set anys i rebent el premi especial de l'APEI-Catalunya pel seu paper. Sobre l'escenari ha protagonitzat "L'Estranger" de Camus amb direcció de Carles Alfaro, "La nostra classe", dirigida per Carme Portaceli, "European House" i "Juli Cèsar", ambdues dirigides per Àlex Rigola. També ha treballat a "Romeu i Julieta" de Shakespeare, "Unes polaroids explícites", de Mark Ravenhill, "El beso de la mujer araña", i "Calígula". Per a la companyia La Fura dels Baus ha representat "Le martyre de Sant Sébastien" i "L'Atlàntida". El seu paper més recent, durant els dos darrers anys, ha estat el del detectiu Trotter, a "La Ratonera" d'Agatha Christie al *Teatre Apolo*.

TREVOR
CARLSON
Intèrpret

Trevor Carlson ha demostrat ser un líder visionari en el camp de la gestió artística, tot guiant al llarg de més de vint anys de carrera a nombrosos artistes en la consecució dels seus projectes, entre ells, de manera més notable, al ballarí i coreògraf Merce Cunningham. En els darrers anys de la vida i de la carrera artística de Cunningham, en Trevor va ser el director executiu de la Cunningham Dance Foundation, tot iniciant en aquest temps la creació del Legacy Plan, una iniciativa de planificació estratègica que, d'acord amb els desitjos de l'artista, va mirar d'organitzar una transició a una existència més enllà de la del seu fundador. Tal com es va realitzar, el Legacy Plan va incloure una campanya de mecenatge de vuit milions de dòlars per a fer costat a la companyia al llarg d'una gira mundial de dos anys, projectes de conservació amb suport tecnològic, i mesures en la transició de les seves carreres per a tots els artistes i personal de la companyia.

En Trevor Carlson es va graduar en dansa en la Julliard School de New York City. Com a intèrpret ha estrenat el paper de Brigham Young a "An Artist Alphabet" de John Cage i apareix en la pel·lícula de Tacita Dean "Merce Cunningham performs STILLNESS (in three movements) to John Cage's composition 4'33" with Trevor Carlson, New York City, 28 April 2007 (six performances; six films), 2008" (a més d'instigar la següent col·laboració: "Craneway Event"). Carlson és el responsable d'haver fomentat i supervisat grans col·laboracions entre Cunningham i altres artistes com Robert Rauschenberg, Ernesto Neto, Radiohead, Sigur Rós, Richard Hamilton, Olafur Eliasson, Mikhail Baryshnikov, Romeo Gigli i Darren Almond entre d'altres.

Trevor és ara membre del Merce Cunningham Trust, l'organització que custodia l'obra de Merce Cunningham i continua preservant, impulsant i vetllant per la integritat dels seus treballs, assegurant-se de mantenir-los disponibles per al públic. Des de la seva residència a Barcelona, el 2012, va cofundar Thorus Arts amb Ferran Carvajal, una organització que es dedica a la gestió cultural, la producció de teatre, dansa i peces audiovisuals.

ALBERT
TOLA
Dramaturg

Dramaturg, escriptor, professor i traductor; amb sis textos dramàtics escrits i publicats (Edicions La Drassana i edicions de la Diputació de Barcelona) i una col·lecció d'obra dramàtica que inclou "Olivia néta" (Editorial Verbum). El seu treball inclou trenta-dues obres, així com el proper llançament d'un guió cinematogràfic. Tola ha treballat en adaptacions i dramaturgies de l'alemany i italià a l'espanyol, i ha treballat com a dramaturg i traductor en aquests idiomes també. Les seves obres han estat presentades tant en teatres nacionals com teatres alternatius d'Espanya, Suïssa, Alemanya, França i Portugal.

Tola amb una gran experiència en teatre-dansa es posa al servei d'aquest projecte a través de la seva sensibilitat i experiències passades. L'Albert està particularment interessat en la memòria, la identitat i el pas del temps; temes constants en la seva pròpia obra literària que estan presents en **Not a moment too soon**.

MIQUEL ÀNGEL
RAIÓ
Video Creador

Director de cinema, vídeo creador per a teatre, director de teatre, dramaturg i guionista; ha escrit i dirigit quatre obres fins a la data amb L'Aviador, companyia que va cofundar. Raió ha col·laborat en 13 projectes audiovisuals presentats en l'àmbit nacional, a més de produir en cinemes alternatius d'Espanya i Alemanya. Com a director, ha dirigit tres documentals, tres curtmetratges i quatre peces experimentals. Miquel s'especialitza en obres audiovisuals desenvolupades per a dansa en viu,

vídeo-dansa i teatre-dansa. El seu profund coneixement després de treballar en dansa i en projectes de tipus documental porten una fusió intuïtiva de les imatges d'arxiu de Merce Cunningham amb el paisatge estètic de la versió escènica de **Not a moment too soon**.

MAX GLAENZEL
Espai Escènic

Autor de més d'un centenar d'espai escènics, el Max Glaenzel va estudiar al *Centre d'Art i Disseny Escola Massana* i al 1993 va debutar com a escenògraf teatral. Els seus treballs s'han representat regularment a espais com la *Sala Beckett*, el *Teatre Lliure* i el *Teatre Nacional de Catalunya*. Ha treballat, entre d'altres, amb directors com Sergi Belbel, Carles Alfaro, Alex Rigola, Gerardo Vera, Josep Maria Mestres o Carlota Subirós.

JAUME MANRESA
Compositor

Membre de la banda de pop Antònia Font des del 1997 fins a la seva dissolució el 2013. S'ha format en interpretació, dansa i moviment amb professionals com Tomeu Vergés, Maria Muñoz, Pep Ramis, Mariantònia Oliver, Philippe Gaulier (París) o Eric de Bont. Com a compositor és autor de les músiques i disseny d'espai sonor de *Les Bruixes de Salem* (2016), *Medea* (2105), *Desde Berlín* (2014) i *El Malentès* (2013), dirigides per Andrés Lima, *El Balcó* (2016) dirigit per Rafel Duran, *Hedda Gabler* (2015), dirigida per José Martret, *Encaixar* (2015), *nOu* (2010), dirigides per Mariantònia Oliver, *O* (2014), dirigida per Joan Fullana, *Subtalk* (2011), dirigida per Catalina Carrasco, Gabriela i *Projecte Riera*, dirigides per Lluqui Herrero i Margalida

Grimalt, *La vida difícil* dirigida per Carles Pujol o *Les Aventures d'en Tres i Mig*, dirigida per Frederic Roda, entre d'altres.

MARIA
DOMÈNECH
Disseny
d'il·luminació

Dissenyadora d'il·luminació teatral; amb llicenciatura en Història de l'Art per la *Universitat de Barcelona*, així com amb una llicenciatura de l'Escola d'Art Dramàtic de l'*Institut del Teatre de Barcelona*, Domènech ha dissenyat il·luminació per a teatre durant els últims vint anys. Ha treballat amb artistes tan distingits com Carme Portaceli i Àlex Rigola. El treball de Maria ha estat presentat en diversos festivals a nivell internacional i imparteix classes magistrals a tot el món. Ha estat professora a l'*Institut del Teatre de Barcelona*, l'*Institut Europeu de Disseny* i l'*Escola*

de Disseny Artidi. És guanyadora del premi per Millor Disseny d'il·luminació de l'AECID en 2004 per "Barcelona mapa d'ombres", i en 2006 per "Festen". El 2009 va rebre: Millor Disseny d'il·luminació de l'ADE per la "La Casa de Bernarda Alba". Altres dissenys d'il·luminació inclouen una sèrie en museus i exposicions, incloent-hi "Dublín" de James Joyce per la qual va rebre el premi FAD en espais temporals.

ALEJANDRO
ANDÚJAR
Disseny de
vestuari

Llicenciat en Belles Arts per la *Universidad Complutense de Madrid*, en Escenografia per la *Real Escuela Superior de Arte Dramático* i en Suficiencia Investigadora per la *E.T.S. d'Arquitectura de la Universidad Politécnica de Madrid*, l'Alejandro Andújar López treballa com a escenògraf i vestuarista a nivell nacional i internacional, entre d'altres, per a directors com Alfredo Sanzol (*Teatro de la Abadía*), Guillermo Amaya (*Teatro de la Zarzuela de Madrid*), José Luis Gómez (*Compañía nacional de Teatro Clásico*), Gerardo Vera (*Teatro de la Abadía*), Lluís

Pascual (*Teatro Lliure*), Juan Carlos Martel (*Teatro Lliure Festival Grec*), Cesc Gay (*Romea*), Juan Mayorga (*Teatro Valdés Avilés*), Josep Maria Flotats (*Teatre Lliure*), Helena Pimenta (*Compañía Nacional de Teatro Clásico*).

CASEY
CURRAN
Creació
d'Escultura

Artista visual amb set exposicions individuals i 29 col·laboracions en forma d'intervencions espacials i artístiques per a obres de teatre, performances i exposicions. Curran ha rebut vuit premis. Posseeix un fort equilibri inusual en entrar en diàleg amb els objectes que utilitza, així com amb els equips artístics dels quals forma part. Al centre del seu treball de col·laboració està l'autenticitat en la proposta estètica, que no només

satisfà les necessitats dramaturgiques, sinó també governa la lògica i la coherència interna de les seves pròpies contribucions. La seva participació en **Not a moment too soon** es fa ressò de la tradició de la Merce Cunningham Dance Company, que sempre va ser de convidar a col·laboradors de les arts visuals.

JOAN PALAU
Coach de
moviment

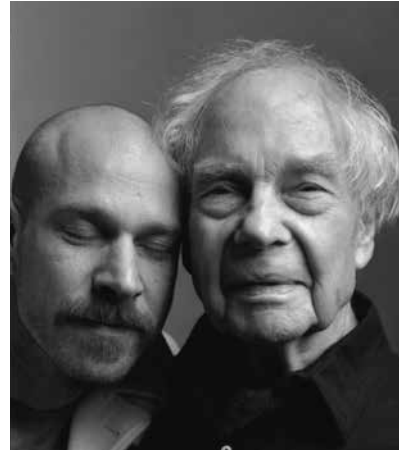
El Joan Palau es gradua en dansa contemporània a l'*Institut del Teatre de Barcelona* (1990). Desde aleshores treballa en diferents companyies de l'escena catalana. BCB, Lapsus, cia General Elèctrica d'Espectacles, Teatre Lliure, Angels Margarit i Nats Nus. Paral·lelament, es forma com a professor de loga i de Txi-Kung. Actualment imparteix cursos de Txi-Kung i treballa com a ballarí amb l'Angels Margarit, Mudances, Mons dansa i educació i el *Sebastian Garcia Ferro*.

ELISABET
PRANDI
Documentació
en video del
procés de
creació

Realitzadora i directora de fotografia; amb estudis a *La Fémis de París*, Prandi ara s'enfoca en la realització de documentals per a projectes de televisió i cinema independent, ha estat seleccionada i premiada en nombroses ocasions tant en l'àmbit nacional com internacional. Des que va començar a treballar en el cinema fa més de dues dècades, el seu treball s'exiveix en festivals de cinema en l'àmbit internacional. Elizabeth ha estat nominada dues vegades al premi "Ciutat de

Barcelona" a la millor fotografia pel seu treball "Sevigne" de Marta Balletbó-Coll (2005) i "Pactar con el gato" de Joan Marimón (2007). Més recentment va ser directora de fotografia per al documental de Pere Portabella "Mudances" i va ser guardonada amb el Premi Nacional de Cinema de la Generalitat de Catalunya. Prandi imparteix classes a diverses escoles i universitats d'Espanya i França.

Thorus Arts

